

HET SCHORISGAT KEERT

het razen van treinen de rug en duikt
de diepte van de leibeek in. hier ligt tijd
languit voor het rapen en groeit het gras

vol klavers vier. scholieren houden halt
en slaan een brug tussen twee dorpen.
naast de resten van hun voorouders

piepen jonge populieren uit hun eerste blad
en wuiven zich een weg naar het later bos
waar de zonen van onze zonen meisjes

namen in stammen zullen kerven.
eiken kreunen de hunker uit hun hout,
een boom brugt zich krom over de beek.

voorbij de blikvanger klimmen
de eerste huizen uit het dal en draait
de wereld weer op dolle toeren.

HET HAACHTS BROEK FLUISTERT

de trage wandelaar een warm welkom toe
en spreidt wijd zijn waterarmen voor
de dauwnetel die hier kind aan huis.

weiden en bossen leggen een lapjesdeken
van donken en zonken over het landschap,
bruine kikkers kwaken de dag op gang.

reeën schuwen schoolkinderen die
houtwallen bouwen en voor wie luistert
met ogen van wind, wiegt de betonie

haar zeldzaam lied over het grasland.
sleedorntakken buigen een donker sprookje
over het pad. een bonte specht boort je

langs knuppelpaden een diepgroen
denken in: warme grond onder de voeten
en een bos met vlinders in de buik.

DE ANTITANKGRACHT ZWIIGT

door het dorp, loopt in het gelid langs eik
en zwarte els, gaat even kopje onder gras
en snijdt voorbij de wilde heide diep het veld in.

waar het land van oorlog overstroomde
trekken vleermuizen een bunker
om zich heen, boren wilde bijen wasraten

in de schietgaten van een houten hotel.
het kasteel van roost reikt nog één arm
en trekt zich diep in het moeras terug.

het wandelpad zigzagt langs bitterzoet
en kleefkruid. op zoek naar fuiken kammen
salamanders het water uit en duiken onder.

hoog boven de velden klaagt de buizerd
elke veldslag aan; hier ademt water stilte
en staat vrede als een muur rechtop.